

Incendi a l'oasi

Som en plena campanya electoral de les legislatives espanyoles. No hi ha cap mena de dubte. La filtració al diari *Abc* de la reunió del secretari general d'ERC, Josep-Lluís Carod-Rovira, amb ETA, a principi de gener, pocs dies després d'haver estat nomenat conseller en cap de la Generalitat de Catalunya, ha desfermat una intensa tempesta política. I si inicialment va ser un míssil a la línia de flotació del Govern de Pasqual Maragall, que ha acabat amb la sortida del dirigent independentista de l'executiu, ara els llamps i trons també s'han desplaçat cap a la capital del regne.

La polèmica generada pel contacte entre el dirigent republicà i ETA ha posat la sospita sobre les actuacions de la central d'intel·ligència espanyola (CNI, Centro Nacional de Inteligencia) i dels cossos de seguretat de l'estat.

Tal com s'han anat descobrint els fets, i a banda de la imprudència institucional que pogués haver comès Josep-Lluís Carod-Rovira —que de fet el Govern català ha assumit, amb la seva sortida de l'executiu—, cada vegada sembla més evident que les filtracions a la premsa de l'entrevista provenen dels serveis secrets de l'estat. També la premsa ha recollit la informació que aquests mateixos serveis d'informació podrien tenir infiltrats en la formació republicana i en la Policia de Catalunya, i que el dirigent independentista és objecte d'especial seguiment. Si es confirmessin aquestes informacions, quedaria verificada la sospita que l'estat espanyol sotmet a espionatge i seguiment partits polítics democràtics, els seus dirigents i les institucions catalanes.

De fet, al País Basc, també s'han fet públiques les sospites que determinats dirigents polítics són objecte d'investigació per part dels serveis d'intel·ligència de l'estat espanyol.

Així doncs, cada dia són més les forces polítiques que s'afegeixen a les crítiques a l'executiu de José María Aznar per haver utilitzat de manera partidista la lluita contra el terrorisme i les informacions del CNI.

El bumerang. El que semblava una estocada contra el líder d'ERC i el Govern tripartit ha començat a agafar un efecte bumerang. Així, si dijous passat, 29 de gener, ERC i ICV demanaven la dimissió de José María Aznar, com a responsable polític final dels serveis d'informació de l'estat, altres forces polítiques sol·licitaven explicacions al president del Govern espanyol davant del Congrés. Fins i tot el líder del PSOE, José Luis Rodríguez Zapatero, ha demanat al fiscal general de l'estat espanyol, Jesús Cardenal, que investigui l'ús partidista dels serveis secrets per part de l'executiu popular. Ho demanava Zapatero, que uns dies abans no va poder resistir les pressions dels sectors més espanyolistes del PSOE i va emetre un comunicat demanant el cessament del llavors conseller en cap català, quan feia poques hores que el president de la Generalitat de Catalunya l'havia ratificat en el càrrec.

Per la seva banda, ERC ha contraatacat frontalment la campanya de linxament polític i mediàtic que s'ha posat en marxa a Espanya contra el seu dirigent. Així, a banda de la sortida de presentar Carod-Rovira com a cap de llista per Barcelona

La filtració de la trobada entre Josep-Lluís Carod-Rovira i ETA ha desfermat un terrabastall polític no només a Catalunya, sinó també a l'estat. Una crisi que ha acabat amb la sortida del líder d'ERC de l'executiu català i amb acusacions contra el Govern espanyol per utilitzar de manera partidista i interessada els serveis d'informació de l'estat.

El secretari general d'ERC, Josep-Lluís Carod-Rovira, compareix davant la premsa, dimarts 27 de gener, amb el suport de tota la cúpula de la formació independentista.

en les properes eleccions espanyoles del 14 de març, per referendar amb les urnes l'acció del líder independentista, els republicans també han instat la fiscalia general del TSJC a investigar les suposades irregularitats que s'han comès en aquest afer i que potser es poden considerar delictives. Pels independentistes, es podria haver comès espionatge d'un dirigent polític sense tenir el consentiment del Tribunal Suprem, tal com estableix la llei, i també es podria haver comès un delictes d'infidelitat en la custòdia de documents. La direcció d'ERC també afegeix a la càrrega un possible delictes d'omissió del deure d'impedir delictes per no haver detingut els membres d'ETA, si és que es va fer el seguiment de la cita. També denuncia la diferència de tracte respecte els negociadors amb ETA del PSOE, el 1989 (a Alger), i del PP, el 1999 (a Zuric). ERC també demana que la fiscalia investigui les informacions periodístiques publicades, no contrastades i que podrien haver estat obtingudes a través de procediments il·lícits.

A aquesta bateria de denúncies, s'hi podrien afegir les iniciatives de l'executiu català. Maragall va anunciar que els serveis jurídics de la Generalitat estu-

dien la possibilitat de demandar el Govern d'Aznar si es demostra l'ús partidista de la informació dels serveis d'intel·ligència de l'estat per part de l'executiu espanyol.

Reforçat a garrotades. La crisi, que de moment l'executiu català dona per tancada, sembla haver reforçat el tripartit. Superada la perplexitat inicial que va generar el coneixement de la notícia en les cúpules de les tres formacions, PSC, ICV-EUiA i la mateixa ERC, l'executiu català s'ha reorganitzat i ha trobat una sortida prou aïrosa a parer dels tres socis.

Tot i la sorpresa que ha generat la informació de la trobada, Carod mai ha amagat la seva estratègia per posar fi a la violència: "Ja vaig dir que, si calia, m'entrevistaria amb el diable. Vull parlar amb ETA perquè tothom sap que el conflicte basc es resoldrà parlant; per tant, com més aviat ens hi posem, més vides humanes salvarem." Aquestes declaracions es poden llegir al llibre "Carod-Rovira. Saltar la paret", una biografia del dirigent independentista escrita per la periodista d'aquesta casa Gemma Aguilera (Llibres de l'Índex) —traduïda recentment al castellà, amb pròleg de l'actual lehendakari, Juan José Ibarretxe.

Sigui amb advertiments previs o sense, superat el desconcert inicial i la intensa campanya d'atacs polítics i mediàtics, el pacte entre les tres formacions en podria haver sortit reforçat, malgrat que va estar a punt de saltar pels aires. Pasqual Maragall no ha tancat la porta a un futur retorn de Carod-Rovira a l'executiu català, a qui el president ha definit com "un dels arquitectes" de l'acord de Govern. I ERC ha trobat també una sortida per al seu secretari general. De moment, les competències que tenia el conseller en cap s'han redistribuït entre les altres conselleries dirigides pels republicans. La presidència del Consell Tècnic i de Cooperació al Desenvolupament han recaigut en el Departament de Governació i Administracions Públiques; les secretaries de Política Lingüística, de Jovenutut i d'Esports, en el d'Ensenyament; la secretaria per a la Immigració, en Benestar Social. Una part d'elles, però, passen directament a Presidència. La secretaria general del conseller en cap esdevé una secretaria general adjunta, que manté Raimon Carrasco, càrrec de confiança de Carod, de la qual depenen: la secretaria general de Comunicació, amb Miquel Sellarès, home de l'exconseller en cap —que també compta amb la confiança d'ICV i dels sectors obolistes del PSC—, la secretaria de Coordinació Interdepartamental, en mans d'Apel·les Carod-Rovira, la direcció general d'Afers Religiosos, amb Montserrat Coll, així com l'Institut Català de la Dona i les delegacions territorials del Govern català.

L'executiu català ha optat per una sortida temporal a l'espera dels esdeveniments del 14 de març. Un fet que ha estat criticat per l'oposició, CiU i PP, que la consideren una solució "interina". ERC ha deixat clar que no vol prescindir de la figura del conseller en cap que els atribueix l'acord tripartit, ni de les seves competències. I els seus socis de govern ho han acceptat. Per tant, doncs, fins després de les eleccions al Congrés no es podrà donar per tancat definitivament aquest episodi. De moment, ERC, i el Govern català en conjunt, han après a garrotades amb qui es juguen les cartes.

Enric Rimbau